

Nygårdskirken 23. november 2025, kl. 10.30

Tekst: Matthæusevangeliet 25,31-46

Salmer: 732; 680; 276; 812; 846, v. 1; 356

Tak Gud fordi du ser os – og elsker os. Amen.

Du var den første og vil være den sidste! Sådan lød det i indgangsbønnen i dag: Gud var til, før alt andet og vil være til, når alt andet er forsvundet. Tænk, at Gud var det første *vi* erfarede, da vores liv begyndte – det husker vi jo ikke! Men jeg synes, det giver en stor *ro* i hjertet at vide, at Gud var den første, der tog imod mig - før min familie gjorde det. Og den *ro* giver mig *trøst*: For Gud vil så også være den *sidste*, jeg skal møde, når jeg skal forlade livet igen. Måske vil Gud så fortælle mig, at jeg ikke brugte mit liv, som Han havde håbet. At jeg svigtede, hver gang jeg satte min egen bekvemmelighed over andres menneskers ve og vel – svigtede ikke bare *dem* men svigtede *Gud*! Og *jeg*, der har prædikeret *så* mange gange sidste søndag i kirkeåret om at det, vi gør imod vores medmennesker, det gør vi imod Gud – *jeg* kan *ikke* påstå, at jeg *ikke* vidste, at det er Gud *selv*, der kalder

på mig i hvert eneste medmenneske omkring mig – og at mine svigt overfor andre, min fordømmelse af andre gør ondt langt ind i Guds eget hjerte. Jeg ved det – og alligevel svigter jeg: Jeg bliver træt, sur, doven, negativ – indimellem kan det hele bare være lige meget. Ja, jeg svigter. Og en dag står jeg så i dødens åbne dør, og da må jeg slå blikket ned i skam for Guds ansigt: For dér ser Han på mig; Han var jo den første og vil være den sidste. Og hvordan kan jeg dog sige, at det giver mig ro og trøst at tro dét? Gud ser på mig – *hvordan* ser Han på mig? Han ser *alt*: Han så mig som den første – ser mig som den sidste. Han *kender* alt. Og Han ser mig *stadigvæk*. Han ser på mig med Jesu Kristi øjne! Jesus så lige ind i sjælen på forkastede, forhadte, fordømte medmennesker for 2000 år siden og sagde til dem: *Frygt ikke!* Frygt ikke! sagde Jesus til kvinderne og de små børn, som ingen regnede for noget: *Frygt ikke* - jeg er med jer alle dage indtil verdens ende! *Frygt ikke!* sagde Jesus til ham, der hang på korset ved siden af ham: *Frygt ikke* - i dag skal du være med mig i Paradis! Jesus så dem – Jesus ser mig – ser dig – ser os og al vores skyld og skam. Ved alt om, hvordan vi har vendt

ryggen til hinanden og været os selv nok – rå og afstumpede har pint og ødelagt. Som bukke er vi - med horn og hale der skammeligt ofte gør livet til et helvede. Gud ser det hele. Han ser *også* vores varme og trofaste valg; at vi hjælper hinanden, trøster og styrker og tilgiver hinanden – rummer de svage i kærlighed. Også alt det går Gud lige ind til hjertet! Og ingen ondskab, selvtilfredshed eller magtbegær skal få lov at komme ind i Guds rige: Alt det fradømmer Jesus os retten til at råde over! Og så dømmer han os til gengæld til at blive *fylt* af hans kærlighed og *fred*! Da vi kom ind i verden, var det eneste vi ønskede varme og omsorg. Det gav Gud os som den første. Det varme, helende blik har Han omfattet os med lige siden – og i det blik skal vi hvile igen, når vi ser Ham som den sidste. Jeg tror – jeg håber – det er sådan det er at møde Guds blik til sidst: Og den tro og det håb, inspirerer mig dagligt til at forsøge at *efterligne* den Gud, jeg tror på – og se på andre, som jeg håber, Han til det sidste vil se på mig.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.